

Dat was Pim Gras, dit is H III, NOS-Jazz, Mdr. NOS Jazzgeschiedenis, deel 44. ~~44~~ 43 u. 43

laat 1

Claude Hopkins a/h Orchestra: Loveless love (W.C.Handy)
B/1 - 1:57 - Jazz Live BLJ 8009 13/11/1980

In de tweede helft van de jaren twintig ontstonden er grotere jazz-orkesten, samen met het groter worden van danszalen en nachtclubs. Er bestond nog geen zaalversterking, geen P.A. (public address) zoals dat nu overal genoemd wordt, zangers gebruikten nogal eens megafoons, een soort scheepsroepertje, (ook weer niet-electrisch natuurlijk), om zich hoorbaarder te maken. Wat men later ^{de} Big Bands is gaan noemen had ~~toen~~ drie groepen of secties: het koper, ² ³ trompetten en één trombone - de rietsectie: drie saxofonisten die ook klarinet speelden, en de ritmesectie: piano, banjo of gitaar, tuba of contrabas, en drums, vier musici dus. In de jaren dertig werden eerst twee en daarna drie trombones gebruikt zodat er niet meer twee maar drie blazers-groepen waren: trompetten, trombones en saxofoons. De jazz-orkesten waren vooral zwarte bands, de uit blanken bestaande orkesten zoals b.v. ~~die~~ van Ben Pollack en Paul Whiteman speelden vooral echte dansmuziek met hier en daar voorzichtig een klein jazz-soloetje. Het ging praktisch zonder uitzondering om big bands op permanente basis, 'working bands', speciale grote formaties voor grammofoonplaat of radio waren vrijwel onbekend. Een aantal big bands zoals Duke Ellington, Cab Calloway, Jimmy Lunceford maakten veel platen, speelden dan ook voornamelijk voor blank publiek, maar in de dance halls waar zwart publiek kwam waren dikwijls andere bands zeer populair. ~~En~~ die maakten minder of nauwelijks platen zodat ze nu een beetje vergeten zijn. ~~De muziek die in het begin van deze af-~~
^{in 1933} ~~levering hoorde~~ werd gespeeld door de band van pianist Claude Hopkins ~~van~~ W.C. Handy's bijna onherkenbare "Loveless love" vanwege het hoge tempo ~~van~~ Hoewel Hopkins' orkest ook in de Roseland Ballroom en de Cotton Club speelde -voor blank publiek- was de band sinds 1930 ^{vooral} favoriet bij het zwarte dansende publiek in Harlem's Savoy Ballroom, bijgenaamd 'Home of the happy feet'. Toen de van huis uit Ierse maar in Londen werkende bassist, arrangeur en jazzcriticus Spike Hughes de kans kreeg voor Engelse Decca, (de Amerikaanse bestond nog niet), in New York een serie opnamen te maken, gebruikte hij een bestaande band - geen studio-formatie. Hij koos Benny Carter's orkest maar wel met twee tenorsaxofonisten erbij die niet in de band speelden: Coleman Hawkins en Choo Berry die volslagen idolaat was van Hawkins' manier van spelen.

De tweede session was op 18 mei 1933, u hoort het Spike Hughes arrangement van "Music at midnight" waarin wat de tenoren aangaat eerst Choo Berry speelt en meteen na hem Coleman Hawkins.

laat 2 Spike Hughes a/h Negro Orchestra; Music at midnight (Spike Hughes)
B/1 - 2:43 - Ace of Clubs ACL 1153

"Music ~~XXXX~~ at midnight", 18 mei 1933 in New York opgenomen voor Engelse Decca door de iets veranderde Benny Carter Band olv. de Ierse Brit Spike Hughes. Als u deze muziek nu op LP tegenkomt, jaren geleden heruitgegeven op Ace of Clubs, staat er 'Spike Hughes and his All American Orchestra' op de hoer, maar toen was het het: 'Spike Hughes and his Negro Orchestra'. ^{En} ~~de~~ ^{Chocoleaan} ~~was~~ Hughes was er ongemeen trots op dat een zwart ^{Amerikaans} orkest onder zijn leiding zijn muziek speelde, terwijl de musici er ~~alle~~ ^{alle}maal niet zo gelukkig mee waren. Maar geld ~~was~~ was geld en de Benny Carter band had moeite genoeg in die crisisjaren het hoofd boven water te houden - erg lang lukte dat trouwens ook niet. Solistisch hoorde u in "Music at midnight" Dickie Wells-trombone, eerst Choo Berry en dan Coleman Hawkins op tenorsaxofoon, Benny Carter op klarinet en tenslotte Henry 'Red' Allen-trompet. Na de eigenlijke big band session nam een kleine groep uit het orkest nog twee stukken op, ^{den} met Hughes zelf op bas. Geen arrangementen nu maar een reeks totaal geïmproviseerde soli. Hawkins is de eerste, en na de piano Choo Berry de tweede tenorsaxofoonsolist in "How come you do me like you do".

idem Spike Hughes: How come you do me like you do (Austin, Bergere)
B/laatste - 3:03 - idem

"How come you do me like you do", 18 mei 1933 voor Engelse Decca in New York: Henry 'Red' Allen-trompet en zang, Dickie Wells-trombone, Benny Carter-~~klarinett~~ ^{altsaxofoon}, Wayman Carver-fluit, Coleman Hawkins en Choo Berry solistisch ook in deze volgorde-tenorsaxofoons, Red Rodrigues-piano, Lawrence Lucie-gitaar, Spike Hughes-bas en Sid Catlett-drums. In tegenstelling tot de big bands-op-de-plaat waren de kleine formaties meestal wel speciaal voor zo'n gelegenheid samengesteld. Of het ging om een kleine groep uit een big band met wat andere musici erbij, zoals ^{de} ~~de~~ ^{die} Chocolate Dandies ^{van} voor de platen-session ^{van} 31 december 1930 voor Columbia ~~musici~~ ^{musici} uit de Fletcher Henderson band gebruikt ^{om} maar met een andere gitarist en zonder de drummer. Bobby Stark-trompet, Jimmy Harrison-trombone, Benny Carter-altsaxofoon en klarinet, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Horace Henderson-piano, Benny Jackson-gitaar en John Kirby-tuba.

"Bugle call rag".

laat 3 Chocolate Dandies: Bugle call rag (Schoebel, Pettis, Mills)
A/voorlaatst - 2:50 - CBS ~~68117~~

= 3 =

*Voorkomsten
van ~~voorkom~~ Fletcher
Anderson-musici*

"Bugle call rag" door een studio-groep onder de naam Chocolate Dandies, 31 december 1930 in New York voor Columbia. Puur een ~~xxx~~ studio-groep, een 'pick-up group' zoals dat genoemd werd want de musici werden voor de schnabbel, de 'gig', opgepikt, was The Rhythm-akers. Een ~~groep~~ ^{formatie} die laat-twintiger jaren Chicago-jazz speelde en dat zal door de aanwezigheid van Eddie Condon komen, maar er speelden musici uit New Orleans, New York en Chicago in. Jack Bland and his Rhythmakers, New York, 8 oktober 1932 voor Mellotone. Henry 'Red' Allen-trompet, ^FTommy Dorsey-trombone, Pee Wee Russell-klarinet, Happy Caldwell-tenorsaxofoon, Frank Froeba-piano, Eddie Condon-banjo, Jack Bland-gitaar, Pops Foster-bas, Zutty Singleton-drums. Dit is de 2e take van "Who stole the lock from the henhouse door".

en solo-
zang,

laat 4
78 rpm

Jack Bland and his Rhythmakers: Who stole the lock (?)
2:42 - Kristall 21182

"Who stole the lock from the henhouse door" - Jack Bland and his Rhythmakers, New York 8 oktober 1932. Kort daarvoor had zanger Billy Banks opnamen gemaakt met de Rhythmakers, in een iets andere bezetting. ^FJimmy Lord nu op klarinet en Pee Wee Russell speelde tenorsaxofoon. Dezelfde ritmesectie, maar i.p.v. Frank Froeba zat Fats Waller aan de piano in "I would do anything for you",

Tommy
Dorsey
peelt
het mee,

laat 5

Billy Banks and the Rhythmakers: I would do anything for you (Hill)
A/3 - 3:03 - CBS 63 366

Zanger Billy Banks and the Rhythmakers: "I would do anything for you", New York 26 juli 1932 voor Brunswick met Henry 'Red' Allen-trompet, Jimmy Lord-klarinet, Pee Wee Russell-tenorsaxofoon, Fats Waller-piano, Eddie Condon-banjo, Jack Bland-gitaar, Pops Foster-bas, en Zutty Singleton-drums. Fats Waller, wat hem zelf betrof in de eerste plaats organist, dan pianist, zou enorm populair worden als komisch vertolker van in het algemeen slechte popsongs. De start van die carrière was in 1934 toen hij een fraai contract met Victor kon afsluiten. 'Fats Waller & his Rhythm' werd een begrip, het ging om een zeer los musicerende kleine groep, geformeed rond Waller, zingend aan de piano. 16 mei '34 is de datum van de allereerste session met Herman Autry-trompet, Ben Whittet-klarinet, Al Casey-gitaar, Billy Taylor-bas en Harry Dial-drums. "Do me a favor", slot van deel 44 in de NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

laat 6

Fats Waller & his Rhythm: Do me a favor (Lawrence, Tinturin)
A/1 - 3:11 - RCA 730.571

95